

Πλίνθοι & κέραμοι Νο 2

Την πάλαι ποτέ περίοδο του ελληνικού «σοσιαλισμού» μετά από «υπόγειες» πιέσεις εκκλησιαστικών κύκλων αφαιρέθηκε από το βιβλίο της Ιστορίας της Γ' Δημοτικού η μοναδική αναφορά στη θεωρία του Δαρβίνου για την εξέλιξη των ειδών και του ανθρώπου γιατί ερχόταν σε αντίθεση με τις χριστιανικές αξίες και διδάγματα.

Επιστήμη – σκοταδισμός 0-1

Την τωρινή περίοδο της διακυβέρνησης της Ελλάδας από τον «μεσαίο χώρο» αφαιρέθηκαν δυο αντιπολεμικά κείμενα από το βιβλίο της Γλώσσας της Δ' Δημοτικού (Έτσι είναι ο Πόλεμος του Ηλία Βενέζη και Δρίμακος) μετά από αναφορές «αγανακτισμένων γονέων» γιατί ερχόταν σε αντίθεση με τα εθνικά ιδεώδη και στερεότυπα. Κρίθηκαν μάλιστα από το Π.Ι. και αντισυνταγματικά!!!.

Ανθρωπισμός – σκοταδισμός 0-1

Την περίοδο των Ολυμπιακών αγώνων και σε στιγμές εθνικής έξαρσης Ελληνίδα Ολυμπιονίκης απέδωσε τις νίκες των Ελλήνων αθλητών στα ιδιαίτερα γονίδια της ελληνικής φυλής.

Σοβαρότητα – βλακεία 0 - 1

Η μικρή Ελλάδίτσα μας πορεύεται όλο νίκες προς το μέλλον....

Απόηχοι Ολυμπιάδας και ντόπαρισματος. 1+1+1 κείμενα

1. Ούτε υπερήφανος ούτε ντροπιασμένος... (αιρετικές σκέψεις)

Από την αρχή του φετινού καλοκαιριού ακούω την φράση «μας έκανε εθνικά υπερήφανους...». Πότε αφορούσε στην Εθνική Ποδοσφαίρου και πότε στο χρυσό μετάλλιο κάποιου Έλληνα (ή Ελληνοποιημένου) αθλητή.

Πρέπει να εξομολογηθώ την αμαρτία μου: δεν νιώθω προσωπικά υπερήφανος επειδή κάποιος άγνωστός μου πέτυχε μία διάκριση. Αν ήταν φίλος ή συγγενής μου, ίσως να αισθανόμουν κάτι παραπάνω από χαρά – αλλά και πάλι, για λογαριασμό του. Δεν νιώθω όμως ότι με «ανεβάζει» εμένα, με καταξιώνει ή με επιβεβαιώνει, η επίδοσή του.

Ας αναλύσουμε λίγο την κοινότη αυτή φράση: πίσω από τις λέξεις «εθνικά υπερήφανος» κρύβονται δύο απαράδεκτες παραδοχές: α) ότι το Έθνος είναι μία κοινότητα αίματος όπου όλοι είμαστε συγγενείς και συγκοινωνούντα δοχεία και β) ότι η νίκη ενός από εμάς αποδεικνύει την ανωτερότητα του συνόλου (άρα και του καθενός – εξ ου και η ατομική υπερηφάνεια).

Αυτές οι «φυλετικές» θεωρίες για το έθνος, είναι σκέτος εθνικισμός. Ιστορικά αστήρικτες, έγιναν αιτία για πολλούς πολέμους, γενοκτονίες και το Ολοκαύτωμα. Σήμερα η επιστήμη δέχεται ότι τα έθνη είναι «φαντασιακές κοινότητες» που δημιουργήθηκαν πριν από δύο με τρεις αιώνες και μάλλον έχουν ημερομηνία λήξεως. Άλλωστε στην πολυπολιτισμική μας κοινωνία ούτε το «όμαιμον», ούτε το «ομόγλωσσον», ούτε το «ομόθησκον» ισχύουν πια. (Θυμηθείτε τον υιοθετημένο τζουντόκα...). Το έθνος είναι μία σύμβαση ανθρώπων που αποφάσισαν να πορεύονται μαζί – ένα «καθημερινό δημοψήφισμα» όπως το ονόμασε ο Ρενάν.

Με την ίδια λογική που δεν με «ανεβάζει» μία νίκη, δεν με ντροπιάζει και ένα ντόπαρισμα. Δεν με αφορά αν ο τάδε εξαπατούσε ως προς τις επιδόσεις του (ίσως αφορά μόνο τους «εθνικά υπερήφανους»).

Βέβαια οι Ολυμπιακοί Αγώνες έχουν έντονα εθνικιστικά στοιχεία. Όμως από κανένα ξένο δημοσιογράφο ή σχολιαστή δεν έτυχε να ακούσω ότι «η νίκη του τάδε έκανε τους Ιτα-

λους (ή τους Σουηδούς) εθνικά υπερήφανους». Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο να χαιρέσαι επειδή νίκησε ένας συμπατριώτης σου και στο να νιώθεις ότι η νίκη αυτή καταξιώνει την δική σου ύπαρξη.

Η ανθρωπότητα θα ήταν πολύ υγιέστερη αν οι πολίτες της σκέπτονταν περισσότερο και ζητωκραύγαζαν λιγότερο...

Υ. Γ. Μα κι εγώ χαιρόμαι για τις Ελληνικές νίκες. Άλλο όμως χαιρόμαι κι άλλο νιώθω "εθνικά υπερήφανος".

Νίκος Δήμου από την Ιστοσελίδα του στο www.ndimou.gr

2. Ένα σχόλιο εκατόν επτά ετών...που κάτι μας θυμίζει...

Πολύ περισσότερο παρ' όσα από τον καιρό του Αμπού εως σήμερα έτυχε να διαβάσω εις τον ξένον τύπον υβριστικά δια την Ελλάδα, με έκαμαν να εντρέπωμαι αι κατά τας παραμονάς των Ολυμπιακών αγώνων συστάσεις των ιδικών μας εφημερίδων προς την αστυνομίαν και τους οικοκυραίους, να επιμεληθούν προς χάριν των ξένων την καθαριότητα των δρόμων και να φροντίσουν να μην βρωμούν αι μάνδραι και να μην είναι τα πεζοδρόμια παραρτήματα μακελλείων και λαχανοπωλείων. Όλα αυτά εξητούντο ... ως μέτρα έκτακτα, με την υπόμνησιν μάλιστα ότι δεν θα παρετεινότο επί πολλάς ημέρας αι τοιαύται περί καθαριότητος ενοχλήσεις. (Δηλαδή)...οι κάτοικοι των Αθηνών μόνον εις εκτάκτους περιστάσεις πρέπει να αναπνέουν άοσμον αέρα, να μην γλιστρούν εις αίματα και να μην σκοντάπτουν εις σάπια πορτοκάλια και λείψανα γάτων και ορνίθων.

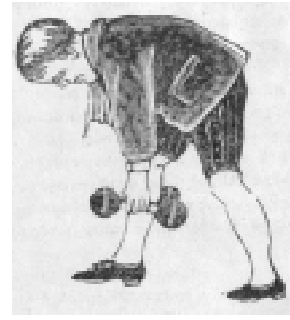
Εμμανουήλ Ροΐδης
Εφημερίς Εστία, 22-5-1896

3. Κεντέρης ή τραμ;

* Οι εύκολοι ήρωες έχουν ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: εύκολα καίγονται

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος χρειάστηκε να δημιουργήσει τη σύγχρονη Ελλάδα και να περιμένει 70 χρόνια μετά θάνατον για να δώσει το όνομά του σε ένα αεροδρόμιο. Περισσότερο από έναν αιώνα περίμενε ο Χαρίλαος Τρικούπης για να τιμηθεί ονομαστικώς με μια γέφυρα. Ο Κώστας Κεντέρης πήρε χρυσό στα 200 μ. και μέσα σε μία τριετία έγινε πλοίο, γραμμή του τραμ, γραμματόσημο, διαφήμιση, αθλητικό κέντρο, αεροπλάνο και εθνικός ήρωας. Η Εθνική Ελλάδος στο ποδόσφαιρο

κέρδισε άπαξ κάτι και έχει σχεδόν αντικαταστήσει στην εθνική συνείδηση τον Ιερό Λόχο. Ο δε Σάκης Ρουβάς πάλι καλά που δεν κέρδισε τη Eurovision: θα είχε

ήδη μετονομαστεί προς τιμήν του το Ηρώδειο.

Αλίμονο στον λαό που έχει ανάγκη από ήρωες, έλεγε ο Μπρεχτ. Αλίμονο στον λαό που κατασκευάζει ήρωες του ποδαριού, θα μπορούσα να προσθέσω. Διότι οι εύκολοι ήρωες έχουν ένα χαρακτηριστικό: εύκολα καίγονται. Δεν είναι μόνο η υπερβολή ούτε απλώς η αμετροέπεια, είναι και η σπουδή. Δεν λέω να περιμένει κοτζάμ Κεντέρης όσο ο Βενιζέλος ή ο Τρικούπης για να τιμηθεί, προς Θεού. Αλλά δεν αφήναν τουλάχιστον να ολοκληρωθεί η αθλητική σταδιοδρομία του προτού τον κάνουν πλοίο, τραμ και αεροπλάνο; Και γιατί θα πρέπει μια γραμμή του τραμ να φέρει το όνομα ενός δρομέα, έστω ολυμπιονίκη; Αυτό το έθνος δεν διαθέτει άλλους αξίους ανθρώπους εκτός από αθλητές και τραγουδιστές;

Προφανώς ζούμε σε καθεστώς παντελούς σύγχυσης αξιών και απόλυτης αλλοίωσης της κλίμακας των πραγμάτων. Δεν μπορεί για μια κοινωνία που σέβεται τον εαυτό της η κατασκευή του τραμ να θεωρείται επίτευγμα λιγότερο σημαντικό από ένα χρυσό μετάλλιο στα σπριντ. Ο κατασκευαστής του τραμ όμως παραμένει ανώνυμος ενώ ο Κεντέρης δίνει στο τραμ το όνομά του. Ευλόγως ο σημερινός πιτσιρικάς κοιτάει εκεί που του δείχνουν. Όχι το τραμ αλλά τον Κεντέρη.

Το φαινόμενο βεβαίως δεν είναι αποκλειστικά ελληνικό. Οι Αγγλοι έχουν τον Μπέκαμ, οι Γερμανοί τον Σουμάχερ. Ελληνική όμως είναι η υπερβολή. Είναι η κατάλυση του μέτρου ακόμη και στον θαυμασμό ενός αθλητή. Αυτή η κοινωνία είναι τόσο διψασμένη για επιτυχία ώστε είναι ικανή να την αναζητήσει και να τη δοξάσει μέσα από τους πιο εξευτελιστικούς δρόμους. Και η επιτυχία προκαλεί τέτοια καταλυτική αποθέωση ώστε ξεχνάς τελικά ποιος πέτυχε, πώς και σε τι. Κακά τα ψέματα, δεν είναι και το μεγαλύτερο ανθρώπινο επίτευγμα να τρέχεις πιο γρήγορα από τον διπλανό σου.

Στη ζωή, καλώς ή κακώς, δεν υπάρχουν ανώδυνες απαντήσεις. Και γι' αυτό η κοινωνία μας παίρνει τις απαντήσεις που αξίζουν στις ερωτήσεις της. Από τη στιγμή που θεωρείται τόσο σημαντικό να είσαι Κεντέρης, αξίζει να

δοκιμάσεις τα πάντα για να γίνεις - τη συνέχεια την παρακολουθήσατε στις τηλεοράσεις σας το τελευταίο δεκαήμερο. Αν άξιζε κάτι λιγότερο, ίσως οι διάφοροι υποψήφιοι να έμπαιναν σε μικρότερο κόπο για να το πετύχουν, ίσως να υπέκυπταν δυσκολότερα στους πειρασμούς. Υπ' αυτή την έννοια, ο Κεντέρης και η Θάνου δεν είναι η παθολογία του συστήματος. Είναι η φυσιολογία του.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ο πρόσφατος ολυμπιακός εξευτελισμός μας δεν είναι παρά η φυσιολογική και αναπόφευκτη συνέπεια της ολυμπιακής υστερίας μας. Ελπίζω αυτό το Βατερλό των εύκολων ηρώων να διδάξει μετριοφροσύνη και αυτοσυγκράτηση. Δεν είμαι βέβαιος. Για τον απλούστατο λόγο ότι οι εύκολοι ήρωες είναι προϊόντα ενός συστήματος κατασκευής τους, ενός συστήματος που ζει και τρέφεται από την παραγωγή αυτή. Και το οποίο είναι το μόνο που θα διατηρηθεί πανίσχυρο, ακόμη και αν φύγει από τη μέση ο Κεντέρης, ακόμη και αν δεν προλάβουμε το τραμ το τελευταίο.

I. Πρετεντέρης από το Βήμα της Κυριακής 22-08-2004

5 μικρές ειδήσεις για την εκπαίδευση, τους εκπαιδευτικούς και τα παιδιά

Μόνο 1 στα 10 παιδιά με ειδικές ανάγκες πάει σχολείο

Μόνο 20.000 παιδιά ηλικίας τεσσάρων έως 18 ετών, που αντιμετωπίζουν κινητικά ή μαθησιακά προβλήματα, πηγαίνουν στο σχολείο, την ώρα που ο συνολικός αριθμός των παιδιών αυτών υπολογίζεται σε 200.000, όπως δείχνουν τα στοιχεία που έδωσε χθες στη δημοσιότητα η Γραμματεία Συντονιστικής Επιτροπής Αναπήρων. Από τη μια, όπως αναφέρθηκε, υπάρχουν δυσκολίες στη μεταφορά των παιδιών στο σχολείο, ενώ την ίδια στιγμή πολλά από τα ειδικά σχολεία παραμένουν κλειστά ή υπολειτουργούν λόγω έλλειψης προσωπικού. (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ)

Μουσουλμάνος δάσκαλος έκοψε τα αυτιά των μαθητών του

Ο Αμπντουλ Μαϊν! τ Σαρντάρ, δάσκαλος του μουσουλμανικού σχολείου της μικρής πόλης Bogra του Μπανγκλαντές, τιμώρησε 17 μαθητές της τάξης του, ηλικίας 6-9 ετών, γιατί σταμάτησαν να απαγγέλλουν στίχους του Κορανίου, κόβοντας τους με το ψαλίδι τα αυτιά! Δυο από τα παιδιά, χρειάστηκε να μεταφερ-

θούν επειγόντως στο νοσοκομείο για ράμματα, ενώ στα υπόλοιπα παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες εντός του σχολείου. Οργισμένοι γονείς κατέφθασαν στο σχολείο και πήραν το νόμο στα χέρια τους. Άρχισαν να τον χτυπούν με ρόπαλα και λίγο έλειψε να τον λιντσάρουν. Πέρα από τον ξυλοδαρμό, δεν έχει γίνει γνωστό αν η υπόθεση θα πάρει τη δικαστική οδό προκειμένου ο δάσκαλος - τύραννος να πληρώσει για τις πράξεις του. (E.P.T.)

Φέρτε πίσω τη βέργα στα σχολεία!

Δύο είναι τα βασικότερα συμπεράσματα της μεγαλύτερης έρευνας που έχει γίνει ποτέ στη Βρετανία για τις απόψεις, τους φόβους και τις προκαταλήψεις των νέων ηλικίας 18 ως 30 ετών. Το πρώτο: μόλις 1 στους 5 πολίτες αυτής της ηλικιακής κατηγορίας θα πολεμούσε χωρίς όρους για την πατρίδα. Ένα συμπέρασμα αναμενόμενο, θα έλεγε κανείς, αν λάβει υπόψη του το χάος που επικρατεί στο Ιράκ και την ψυχολογική πίεση που ασκεί αυτή η κατάσταση στις οικογένειες των στρατιωτών. Το δεύτερο συμπέρασμα ! της έρευνας όμως, η οποία δημοσιεύεται αυτές τις ημέρες στους Τάιμς, είναι απροσδόκητο και πολύ ανησυχητικό. Το 47% εκείνων που ερωτήθηκαν υποστηρίζουν την επαναφορά της βέργας στα σχολεία!...

(ΤΑ ΝΕΑ/ΜΙΧ.ΜΗΤΣΟΣ)

Αναλφάβητη δασκάλα!!!

Μία αναλφάβητη Κινέζα "δίδασκε" επί δέκα χρόνια σε δημοτικό σχολείο πριν διαπιστωθεί ότι δεν είναι ικανή να διαβάσει ή να γράψει. Η 45χρονη γυναίκα έπαιρνε στο σπίτι οδηγίες από τον γιο της πριν πάει στο σχολείο για να διδάξει. Η εφημερίδα China Daily, σχολιάζει ότι αυξάνονται τα κρούσματα αναλφάβητων στην Κίνα που παρουσιάζουν πλαστά έγγραφα για να εξασφαλίσουν θέσεις εργασίας ως διδάσκοντες και τους ικανοποιητικούς μισθούς και τα προνόμια που συνεπάγονται οι θέσεις αυτές. (E-go)

Για τη γραφή, αντιγραφή ανατύπωση και διανομή
Σαπρικής Χρίστος

